

[Oluf Pedersen.]

Sædvanlig ekspropriationserstatning er her i landet $2\frac{1}{2}$ gange jordværdien i 1950. Da jordværdien var ansat til ca. 8 milliarder kr., ville en ekspropriation efter de konservative metoder antagelig koste 20 milliarder kr. Nu er de konservative jo ikke forsigtige folk, og de er heller ikke billige; de vil have pengene kontant, d. v. s. til 6 pct. rente; i så fald bliver der tale om en udgift på 1 200 mill. kr., og når grundskylden ikke kan give mere end 200 mill. kr. ifølge Egon Larsen — og hans betragtninger tilslutter de konservative sig — ville et fæstebeløb antagelig blive endnu mindre, således at man efter det konservative forslag ville få en negativ fuld grundskyld på ca. 1 milliard kr.

Nu undrer det mig ikke, at de konservative hævder sligt; men det er sørgeligt, at venstre slutter op bagved, som om de to partier var i ægteskab. Venstre var som sagt med til at gennemføre jordlovene af 4. oktober 1919. Nu ved jeg nok, at deres økonomiske ekspert i dag er af en anden, mindre jordbunden støbning. Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen er jo — som jeg sagde før — dybt forarget over den ene pct. statsgrundskyld. Han mener forøvrigt, at hvis man skulle påligne den og der skulle være mening i den, skulle den også omfatte anden konjunkturstigning — og det er der naturligvis noget om; regeringens stilling hertil ser man iøvrigt af det i dag fremsatte lovforslag. Det mærkelige er imidlertid, at den stilling til grundskylden, som venstre tager nu, ikke svarer til venstres tidligere stilling, og den er fuldkommen på tværs af den stilling til grundskyld og afgifter på fast ejendom, som venstre ude i kommunerne indtager. Det er jo sådan, at landkommunerne er frit stillet, men det er netop de fritstillede landkommuner, som har lagt den største byrde på fast ejendom.

Den højtærede professor, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, begrundet i en artikel i „Dagens Nyheder“ sin modstand mod grundskyld med, at jorden er steget mindre end de arbejdsskabte værdier. Uden at jeg iøvrigt skal godkende denne opstilling, vil jeg dog sige, at jorden er jo da også kun „den gamle“; der produceres hver dag nye bygninger og redskaber, medens der tværtimod bliver mangel på jord.

Når det fortælles i venstres særbetænkning — side 183 i grundskyldskommissionens betænkning — at den enkeltes initiativ er afgørende for jordens værdi, så må det virkelig overraske, at denne teori kan godkendes af en professor i økonomi, for den er jo ikke blot virkelighedsfjern og overdreven, men den er ganske uvidenskabelig — for at bruge et udtryk fra mindretallets egen betænkning. Man må jo i denne forbindelse ikke overse, at vil man ikke opkræve grundskyld, vil det give højere priser og større vanskeligheder for de unge; ja, det vil netop skabe vanskeligheder.

Jeg vender mig derefter til betænkningen vedrørende fuld grundskyld. I kommissionen er der et flertal, som er tilhænger af en reform, der gradvis indfører fuld grundskyld til afløsning af andre skatter, der hviler på arbejdsskabte indkomster. Flertallet finder, at det udarbejdede lovforslag med bemærkninger giver en saglig fremstilling af, hvordan fuld grundskyld kan gennemføres, idet dog nogle medlemmer fremsætter særlige synspunkter vedrørende enkeltheder. Dette sidste har vakt stor glæde hos det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen; jeg vil dog advare imod at tillægge denne uenighed altfor stor betydning og kan bl. a. henvise til, at et vist svar jo allerede er givet fra regeringens side i dag.

Yderligere er det ærede medlem inde på, at embedsmænd i kommissionen jo i og for sig advarer imod flertalsforslaget. Den opfattelse mener jeg ikke er rigtig. Nogle af embedsmændene, som er særlig kyndige i vurderingsforhold, er med i det flertal, der anbefaler forslaget i den foreslåede udformning. Andre embedsmænd, som har været med ved udarbejdelsen, siger om forslaget, at hvis fuld grundskyld skal gennemføres, kan man i det store og hele gennemføre den som foreslået. Men dernæst siger disse embedsmænd, som ikke er særlig kyndige og ikke har beskæftiget sig praktisk med grundskyldsproblemer og grundvurdering, at de dog har deres tvivl. Men at tage dette som udtryk for modstand tror jeg er forkert. Jeg har forøvrigt aldrig hørt den opfattelse gjort gældende fra disse embedsmænds side.

I kommissionen var der fire mindretal, og disse fire mindretals udtalelser fylder ikke mindre end 160 spalter i kommissions-